

Warszawa, 30 listopada 2022 r.

Sygn. akt KR VI R 60/22

DECYZJA nr KR VI R 60/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński,
Sławomir Potapowicz,

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2022 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r. nr
zmieniającej jego decyzję z dnia maja 2015 r. nr

dotyczącą nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Brackiej, stanowiącej działkę
ewidencyjną nr z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla W - M w
W. prowadzi księgę wieczystą nr , dawne oznaczenie numerem
hipotecznym (dalszy nr hipoteczny);

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Regionalnego w Warszawie,
M T , C N i Z . N ;

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca
2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych
dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r.
poz. 795: dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia
14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000,
dalej: k.p.a.), w związku z art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności
i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 276, dalej: dekret
warszawski), w związku z art. 132 § 1 k.p.a. w związku z art. 133 k.p.a. oraz w związku z art.
38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r.
nr w całości.

UZASADNIENIE

I.

Wnioskiem z dnia 7 września 2022 r. Prezydent m.st. Warszawy wniósł do Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) o wszczęcie postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji własnej z dnia lipca 2015 r. nr

Postanowieniem z dnia 5 października 2022 r., Komisja działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3, art. 16 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 16a ust. 1 i ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r. nr zmieniającej jego decyzję z dnia maja 2015 r. nr ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 549 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu położonego w Warszawie przy ul. Brackiej, dla którego Sąd Rejonowy dla W - M w W prowadzi księgę wieczystą nr dawne oznaczenie numerem hipotecznym (dalszy nr hipoteczny).

Postanowieniem Komisji z dnia 5 października 2022 r., na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomiono organy administracji i sądy o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Brackiej.

Postanowieniem z dnia 5 października 2022 r., Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r. nr dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Brackiej.

Zawiadomieniem z dnia 17 października 2022 r. Komisja zawiadomiła strony postępowania, tj. Miasto Stołeczne Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, M i T i C N i Z i N o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r. nr

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 18 października 2022 r.

Pismami z dnia 17 października 2022 r. zawiadomiono: Prezydenta m.st. Warszawy, Prokuratora Regionalnego w Warszawie oraz Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Brackiej.

Zawiadomieniem z dnia 14 listopada 2022 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej. Przedmiotowe zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 14 listopada 2022 r.

Na etapie prowadzonego postępowania rozpoznawczego strony postępowania nie zgłosiły wniosków dowodowych i procesowych.

Spółeczna Rada w dniu 25 listopada 2022 r. przedstawiła opinię dotyczącą decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r. nr

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia maja 2015 r. nr

1.1. Decyzją z dnia maja 2015 r. nr (dalej: decyzja reprivatyzacyjna), Prezydent m.st. Warszawy po rozpoznaniu wniosku złożonego przez „adw. T pełnomocnika K B B” o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu przy ul. Brackiej 20 oznaczonego nr hipotecznym :

1. ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni wynoszącej 549 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu , uregulowanego w księdze wieczystej nr , położonego w Warszawie przy ul. Brackiej, na rzecz A Ż ,

2. ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu opisanego w pkt 1. decyzji w wysokości 549 zł netto.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji organ wskazał, że objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 13 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Dalej organ wskazał, że w ustawowym terminie został złożony wniosek o ustanowienie prawa własności czasowej do w/w nieruchomości przez pełnomocnika spadkobierców K B B (adw. T . Organ ustalił, że tytuł własności przedmiotowej nieruchomości uregulowany był na spadkobierców K B B , tj. K F B -B , K P i E G , którzy notarialną umową z dnia września 1955 r. nr Rep. sprzedali na rzecz A Ż nieruchomość opisaną w księdze wieczystej nr położoną przy ul. Brackiej 20a w Warszawie.

Ponadto czynsz symboliczny został ustalony na podstawie uchwały Rady m. st. Warszawy nr XVIII/579/2007 z dnia 8 listopada 2007 r. w sprawie zasad gospodarowania zasobem nieruchomości m.st. Warszawy w zakresie ustalenia wysokości czynszu symbolicznego za grunty oddawane w użytkowanie wieczyste w trybie i na zasadach określonych w art. 7 dekretu warszawskiego.

2. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2015 r. nr

2.1. Pismem z dnia 15 czerwca 2015 r. (data wpływu do Urzędu m.st. Warszawy: 17 czerwiec 2015 r.) M T C N i Z N wniesli odwołanie od decyzji reprivatyzacyjnej wnosząc o jej zmianę. Na uzasadnienie podali, że aktem notarialnym z dnia czerwca 2014 r. Rep. nabyli prawa i roszczenia do przedmiotowego gruntu i w związku z tym winni być beneficjentami decyzji.

2.2. Prezydent m.st. Warszawy decyzją z dnia lipca 2015 r. nr (dalej: decyzja zmieniająca) działając na podstawie art. 132 k.p.a. po rozpatrzeniu odwołania M T oraz Z i C małżonków N z dnia czerwca 2015 r. od decyzji reprivatyzacyjnej, zmienił pkt 1. decyzji własnej z dnia maja 2015 r. nr w ten sposób, że ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni wynoszącej 549 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu uregulowanego w księdze wieczystej nr położonego w Warszawie przy ul. Brackiej, na rzecz M T w udziale wynoszącym 1/2 części oraz C i Z N w udziale 1/2 części.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji wskazał, że w decyzji reprivatyzacyjnej pominął fakt, że aktem notarialnym z dnia czerwca 2014 r. Rep. A nr A Ż sprzedała M T oraz C i Z małżonkom N. w udziałach wynoszących po 1/2 części wszystkie przysługujące jej prawa i roszczenia do nieruchomości objętej dawną księgą hipoteczną nr , wynikające z art. 7 dekretu warszawskiego. W związku z tym w jego ocenie należało zmienić decyzję reprivatyzacyjną poprzez ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na rzecz M T oraz C i Z; małżonków N w udziałach wynoszących po 1/2 części do przedmiotowego gruntu.

3. Sprzeciw Prokuratora

Pismem z dnia 11 maja 2018 r., Prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławcze w Warszawie sprzeciw (sygn. i), którym zaskarżył decyzję zmieniającą w całości.

Decyzji tej Prokurator zarzucił rażące naruszenie prawa z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez naruszenie art. 133 k.p.a. poprzez zmianę decyzji po wniesieniu odwołania przez strony pomimo wygaśnięcia uprawnienia organu I instancji do dokonania autoweryfikacji decyzji z uwagi na upływ siedmiodniowego terminu na dokonanie tej czynności.

Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji zmieniającej jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

4. Zgromadzony materiał dowodowy

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: dokumentów z akt postępowania rozpoznawczego KR VI R 60/22, akt Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących reprivatyzacji nieruchomości położonej przy ul. Brackiej 20a i Brackiej 20b, zakończonej wydaniem decyzji z dnia lipca 2015 r. nr , akt postępowania prowadzonych przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie pod sygnaturami: i akt dawnej księgi hipotecznej o nr akt dawnej księgi hipotecznej nr , dokumentów z Archiwum Akt Nowych nadesłanych pismem z dnia czerwca 2020 r.

Powyższe dokumenty Komisja uznała za wiarygodne w całości, co do okoliczności w nich wskazanych.

III.

Po rozpatrzeniu materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Przedmiot postępowania rozpoznawczego

Przedmiotem rozpatrzenia przez Komisję w tej sprawie jest decyzja wydana przez organ administracji publicznej w trybie art. 132 k.p.a., tj. decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia ... lipca 2015 r. nr ...

Zgodnie z art. 132 § 1 k.p.a. jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nową decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję. Powyższy przepis stosuje się także w przypadku, gdy odwołanie wniosła jedna ze stron, a pozostałe strony wyraziły zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji zgodnie z żądaniem odwołania (§ 2).

W niniejszej sprawie decyzją z dnia ... lipca 2015 r. nr ... wydaną na podstawie art. 132 k.p.a. po rozpatrzeniu odwołania M... T... oraz Z... i C... N..., Prezydent m.st. Warszawy zmienił pkt 1. decyzji własnej z dnia ... maja 2015 r. w ten sposób, że prawo użytkowania wieczystego do gruntu oznaczonego nr ... z obrębem ... ustanowił na rzecz M... T... w 1/2 części oraz C... i Z... małżonków N... w 1/2 części.

2. Brak legitymacji następców prawnych w postępowaniu dekretowym jako przesłanka rażącego naruszenia prawa

2.1. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. między innymi jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. W rozpatrywanej sprawie zaktualizowała się przesłanka określona w art. 30 ust. 1 pkt 4 wskazanej ustawy. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia ... lipca 2015 r. nr ... wydana została z rażącym naruszeniem prawa. W sprawie doszło do zbycia praw i roszczeń, a w konsekwencji do przyznania statusu strony postępowania dekretowego nabywcom tych praw i roszczeń.

Przepis art. 1 dekretu warszawskiego stanowi, że wszelkie grunty usytuowane na obszarze m.st. Warszawy przeszły z dniem 21 listopada 1945 r. na własność gminy m.st. Warszawy. Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 powołanego dekretu, dotychczasowy właściciel gruntu, następcy prawni będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w

zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu, mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Podstawowe i fundamentalne znaczenie dla rozpoznania sprawy z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego ma ustalenie legitymacji formalnej podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku dekretowego z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego i w konsekwencji ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na ich rzecz. Normy materialnoprawnej określającej stron umowy nabycia praw i roszczeń - interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym w sprawie prowadzonej na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie sposób wywieść z przepisów dekretu warszawskiego, które de facto nie kreują tego interesu w żaden sposób, a to właśnie interes prawny jest elementem niezbędnym do przyznania praw określonych w powołanym przepisie. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Umowa cywilnoprawna nie może bowiem modyfikować ustawowo określonego podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrecie warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy. Czym innym jest bowiem swoboda zawierania umów w prawie cywilnym, a czym innym jest skonkretyzowanie uprawnień w sferze prawa administracyjnego i przypisanie tych uprawnień przez prawodawcę konkretnie określonym podmiotom. Strony umowy cywilnoprawnej nie mogą zatem oczekiwać, że swoboda zawierania umów i wyrażania w nich swojej woli w sferze prawa cywilnego wywoła takie same skutki prawne w sferze prawa administracyjnego.

2.2. W stanie faktycznym sprawy, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego, dawna nieruchomość oznaczona nr hipotecznym (ówcześnie , przeszła na własność gminy m.st. Warszawy z dniem 21 listopada 1945 r. Dawnym właścicielem nieruchomości przed tą datą był K J K hrabia B i E , który zmarł kwietnia 1946 r. Spadek po ww. odziedziczyły jego dzieci, tj.: K F B i B. K Mi P i E G , którzy w dniu września 1955 r. sprzedali przedmiotową nieruchomość na rzecz A Ż

Prezydent m.st. Warszawy w decyzji reprivatyzacyjnej ustanowił prawo użytkowania wieczystego do gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu - objęta dawną księgą hipoteczną nr na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, na rzecz A Ż Następnie Prezydent m.st. Warszawy decyzją zmieniającą dokonał w

trybie art. 132 k.p.a. zmiany decyzji własnej w ten sposób, że ustanowił prawo użytkowania wieczystego na rzecz M. T., Z. i C. N. 1. Oznacza to, że organ w pierwotnej decyzji uznał A. Ż. za następczynię prawną spadkobierców dawnego właściciela nieruchomości (tj. K. F. B. B., K. M. P. i E. G.) na podstawie umowy notarialnej z dnia września 1955 r., a następnie M. T., Z. i C. N. jako następców prawnych A. Ż. z tytułu zawarcia umowy notarialnej z dnia czerwca 2014 r. Rep. Obie powołane umowy zostały zawarte na gruncie prawa cywilnego. Organ zatem uznał, że M. T., Z. i C. N. z tytułu zawarcia umowy z czerwca 2014 r. posiadają status strony w postępowaniu dekretowym na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

W świetle powyższych okoliczności, w niniejszej sprawie istota problemu sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy beneficjenci decyzji zmieniającej jako nabywcy praw i roszczeń dawnej nieruchomości nr z tytułu zawartej umowy notarialnej z dnia czerwca 2014 r. mieszczą się w pojęciu „następcy prawnego”, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, co w konsekwencji umożliwiłoby nadanie tym osobom statusu strony w postępowaniu dekretowym.

2.3. Postępowanie z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego wszczyna się na żądanie strony, zaś stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. jest osoba lub jednostka, której interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie, albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jednym z najczęstszych problemów występujących w sprawach dekretowych jest ustalenie aktualnego kręgu stron postępowania. Ponieważ treść art. 28 k.p.a. nie stanowi samoistnej normy prawnej dla wywodzenia przysługującego przymiotu strony postępowania – to ustalenie interesu lub obowiązku prawnego może nastąpić jedynie w związku z konkretną normą prawa materialnego, którą w tej sprawie jest norma zawarta w art. 7 dekretu warszawskiego.

Dla ustalenia właściwej legitymacji formalnej osób uprawnionych z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, konieczne jest w pierwszej kolejności odwołanie się do pojęcia „dotychczasowy właściciel” oraz „następca prawny” w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a.

Przy wykładni językowej treści pojęcia „dotychczasowy właściciel” użytego w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie powinno być żadnych wątpliwości, że chodzi tu

o osoby, które były właścicielami dawnej nieruchomości w dniu wejścia w życie dekretu warszawskiego i dotyczy to zarówno osób fizycznych jak i osób prawnych. Taka konstrukcja przepisu oznacza, iż wolą prawodawcy było, aby z wnioskiem takim mógł występować aktualny, na tamtą datę, posiadacz samoistny gruntów.

Natomiast jeżeli chodzi o drugą kategorię osób uprawnionych, tj. „następców prawnych dawnego właściciela”, to ustawa nie określa, o jaki rodzaj następstwa prawnego chodzi. W ocenie Komisji pojęcie „następcy prawnego” użyte w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego dotyczy kategorii osób, którym w szczególnych okolicznościach przyznano uprawnienie do złożenia wniosku dekretowego.

2.4. W orzecznictwie sądownoadministracyjnym w sprawach dotyczących legitymacji formalnej stron w postępowaniu wywołanym wnioskiem z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego podkreślono, że gdy przyznanie prawa użytkowania wieczystego nastąpiło w drodze decyzji administracyjnej to oznacza to, że zastosowanie do tej decyzji mają przepisy art. 28 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego określające podmiotowy zakres przyznania tego prawa wyłącznie dotychczasowemu właścicielowi lub jego spadkobiercom. Zatem do kręgu osób uprawnionych do bycia stroną w postępowaniu z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego nie należą osoby, które nabyły prawa i roszczenia do danej nieruchomości w drodze czynności cywilnoprawnej. Takie stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. I OSK 2034/20, który wskazał, że „należy odróżnić skutki prawne czynności cywilnoprawnej od podmiotowości w prawie administracyjnym i że nie zawsze skutki czynności cywilnoprawnej powodują powstanie praw podmiotowych w sferze prawa administracyjnego, jeżeli ustawodawca wyraźnie tego nie unormował”. Naczelny Sąd Administracyjny w przedmiotowym wyroku ostatecznie przesądził kwestię, że sama podstawa cywilnoprawna zawarcia umowy przeniesienia praw i roszczeń w kontekście rozpoznawanej sprawy z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Przesądzono kwestię, że umowy cywilnoprawne dotyczące przeniesienia praw i roszczeń do dawnych nieruchomości nie legitymowały – w rozumieniu prawa administracyjnego osób wskazanych w tych umowach, jako nabywcy praw i roszczeń – w rozumieniu prawa cywilnego – do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie dekretu warszawskiego. Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn.: I OSK 2875/20, I OSK 707/20 i I OSK 1717/20 oraz w wyrokach z dnia 6 października 2022 r. sygn.: I OSK 1578/21 i I OSK 999/21.

2.5. Argumentację zawartą w ww. wyrokach, Komisja w całej rozciągłości podziela i uznaje za własną w tej sprawie. Uprawnienie z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego jako norma prawa materialnego do bycia stroną w postępowaniu dekretowym zgodnie z art. 28 k.p.a., nie przechodzi na osoby, które nabyły prawa i roszczenia do nieruchomości w drodze umowy cywilnoprawnej. Obowiązująca powołana wyżej materialnoprawna norma nie przewiduje możliwości uzyskania statusu strony w postępowaniu dekretowym na skutek takiej umowy. Prawo do bycia stroną w postępowaniu dekretowym i w konsekwencji ustanowienie na rzecz tej osoby prawa użytkowania wieczystego jest uprawnieniem o charakterze publicznoprawnym, ponieważ ustawodawca przewidział dla tego rodzaju żądania formę decyzji administracyjnej. Prawo to zaś nie ma charakteru cywilnego ponieważ jest niezbywalnym prawem publicznym.

Reasumując, sformułowanie użyte w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego „następca prawny dawnego właściciela” rozumieć należy jako osoby, które wstąpiły w ogół praw i obowiązków w drodze dziedziczenia. W definicji tego pojęcia nie mieszczą się zaś osoby, które uzyskały prawa i roszczenia do nieruchomości na skutek umowy cywilnoprawnej o sprzedaży praw i roszczeń. Bowiem intencją ustawodawcy dekretu warszawskiego było gratyfikowanie osób, które utraciły prawo własności na skutek uchwalenia przepisów dekretu warszawskiego oraz wyrównanie szkody wynikłej z przymusowego pozbawienia prawa własności. I to właśnie owa utrata prawa własności musi być ściśle związane z osobą dawnego właściciela i jego spadkobiercami, a nie osobami które nabyły te prawa w drodze czynności cywilnoprawnej. Celem ustawodawcy nie sposób realizować wobec osoby, która w drodze czynności cywilnoprawnej nabyła te prawa i roszczenia. Po stronie wyłącznie dawnego właściciela i jego spadkobiercy występował interes prawny ujęty w art. 28 k.p.a. Był on podmiotem, który na skutek aktu prawa powszechnie obowiązującego i działania organu administracji, został pozbawiony własności. Nie ma natomiast normy prawa materialnego z której wynikałoby, że nabywcy praw i roszczeń w drodze cywilnoprawnej przysługiwałoby roszczenie dekretowe tym bardziej, że dotyczyło to sytuacji prawnej właściciela nieruchomości, który utracił własność. Uprawnienia z zakresu prawa publicznego, co do zasady są utożsamiane ze ściśle określoną osobą o ile nie ma szczególnej normy materialnej, która daje podstawę do przeniesienia uprawnienia.

2.6. W konsekwencji powyższego, w ocenie Komisji skoro w stanie faktycznym sprawy dawnym właścicielem nieruchomości był K J K B i B , a jego spadkobiercami, którzy złożyli wniosek dekretowy byli: K F ; B

B..., E... L... G... i K... M... P..., to wyłącznie tym podmiotom przysługiwało prawo do bycia stroną w postępowaniu, a nie osobom, które aktem notarialnym z dnia września 1955 r. oraz z dnia czerwca 2014 r., w drodze umowy cywilnoprawnej nabyły prawa do tej nieruchomości. Zatem, Prezydent m.st. Warszawy w sposób wadliwy uznał, że beneficjenci decyzji zmieniającej są następcami prawnym dawnego właściciela nieruchomości na podstawie umowy notarialnej zawartej w dniu czerwca 2014 r. Tymczasem, osoby te nie mogły skutecznie ubiegać się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego określonego w decyzji zmieniającej. Uznanie tej umowy za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób wskazanych w umowie cywilnoprawnej, stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w związku z art. 28 k.p.a. To wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

2.7. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Komisja w żadnym stopniu nie oceniała ważności i skutków powołanej umowy w sferze prawa cywilnego, jako materii pozostającej w tym zakresie poza kognicją Komisji.

3. Rażące naruszenie prawa poprzez wydanie decyzji z dnia lipca 2015 r. nr ... w trybie art. 132 k.p.a. oraz art. 133 k.p.a.

3.1. Z treści art. 132 k.p.a. wynika, że możliwość zastosowania przez organ I instancji kompetencji samokontrolnych jest uzależniona od łącznego spełnienia dwóch przesłanek: podmiotowej (formalnej) i przedmiotowej (materialnej).

Po pierwsze, organ jest władny ponownie rozpoznać sprawę, jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony lub odwołanie wniosła jedna strona, a pozostałe strony wyraziły zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji zgodnie z żądaniem odwołania.

Nie ulega wątpliwości, że zgoda ta powinna być przedłożona organowi w terminie o którym mowa w art. 133 k.p.a. Zgodnie z jego treścią, organ administracji publicznej, który wydał decyzję, obowiązany jest przesłać odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu w terminie siedmiu dni od dnia, w którym otrzymał odwołanie, jeżeli w tym terminie nie wydał nowej decyzji w myśl art. 132. W doktrynie przyjęto, że zgoda może być wyrażona przez pozostałe strony po upływie terminu do wniesienia odwołania (Dawidowicz, Postępowanie administracyjne, 1983, s. 213), jednak nie później niż przed przekazaniem odwołania organowi odwoławczemu, co jak już wyżej wskazano powinno nastąpić w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania odwołania przez organ pierwszej instancji, ponieważ

wyrażenie zgody, o której mowa w art. 132 k.p.a. po przekazaniu odwołania organowi odwoławczemu stanowić będzie czynność bezprzedmiotową.

Po drugie, organ musi uznać, iż odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie. W doktrynie wskazano, że odwołaniem, które w całości zasługuje na uwzględnienie, może być jedynie takie odwołanie, które w swej treści zawiera skonkretyzowane żądanie uchylenia lub zmiany decyzji nieostatecznej. W takiej tylko sytuacji organ może dokonać oceny żądania zawartego w odwołaniu. Natomiast nie jest to możliwe w sytuacji, w której strona we wniesionym odwołaniu jedynie wskazuje, że jest niezadowolona z rozstrzygnięcia (bez wskazania sposobu załatwienia odwołania lub bez sprecyzowania żądania uchylenia lub zmiany decyzji). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r. (II SA/Po 286/11, Legalis Nr 435162): *"przy ocenie decyzji wydanej w trybie tzw. autokontroli, określonej w przepisie art. 132 § 1 k.p.a., nie jest istotne tylko to, czy organ pierwszej instancji orzekł zgodnie z żądaniem strony. W ramach postępowania autokontrolnego przy ocenie tego, czy odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie należy uwzględniać zarówno wnioski odwołania co do zaskarżonej decyzji, jak i merytoryczną treść żądania. Za takim poglądem przemawia już sama wykładnia literalna przepisu art. 132 § 1 k.p.a., który znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy "odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie"*". Oznacza to, że organ pierwszej instancji jest związany tak zarzutami odwołania, jak i wnioskami w nim zawartymi. Uwzględnienie żądania w całości oznacza wydanie nowej decyzji, w której organ I instancji uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję na korzyść strony, uwzględniając w całości wniesione odwołanie, przy czym organ, który wydał zaskarżoną decyzję może ją uchylić lub zmienić tylko w przedmiocie i zakresie, w jakim została rozstrzygnięta tą decyzją i niedopuszczalne jest uzupełnienie zaskarżonej decyzji w tym trybie. Od nowej decyzji stronom służy odwołanie (art. 132 § 3 k.p.a.)

3.2. Jeżeli organ ustali, że przesłanki określone w art. 132 § 1 i § 2 k.p.a. nie zostały spełnione, w terminie siedmiu dni powinien przekazać odwołanie wraz z aktami sprawy organowi II instancji. Obliguje go do tego przepis art. 133 k.p.a. który nakłada na organ administracji, wydający decyzję, obowiązek przesłania odwołania strony wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu w terminie siedmiu dni od dnia, w którym je otrzymał, jeżeli w tym terminie nie wydał nowej decyzji w myśl art. 132 k.p.a. W doktrynie wskazuje się, że organ I instancji może bez przekazywania akt organowi odwoławczemu uwzględnić w całości odwołanie i wydać decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję, jednak na dokonanie autoweryfikacji ma jedynie siedem dni od dnia wniesienia odwołania. W tym terminie organ I instancji musi albo dokonać zmiany wydanej przez siebie decyzji, albo

przesłać odwołanie razem z aktami sprawy do organu wyższego stopnia (por. W. Dawidowicz, *Postępowanie administracyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 1983, s. 213 W. Chróścielewski, J. P. Tarno, *Postępowanie administracyjne i postępowanie przed sądami administracyjnymi*, wydanie II, LexisNexis, Warszawa 2006, s.183; B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz*, C.H.Beck, Warszawa 1996, s. 574).

3.3. Podkreślić przy tym należy, iż termin siedmiodniowy wskazany w art. 133 k.p.a. jest terminem zawitym. Po jego upływie organ może jedynie podjąć czynność materialno-techniczną polegającą na przekazaniu odwołania wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt OSK 3333/17, Legalis Nr 2333578, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt II SA/Go 564/14, Legalis nr 1059209). Datą początkową biegu tego terminu, liczonego według zasad określonych w art. 57 k.p.a., jest dzień otrzymania odwołania - dzień faktycznego wpływu odwołania do organu I instancji (nie ma znaczenia data nadania odwołania). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 10 czerwca 2009 r. sygn. akt II SA/OI 400/09 (Legalis nr 211124), który stwierdził, że *„datą początkową biegu wskazanego terminu, obliczanego według zasad określonych w rozdziale 10 k.p.a., będzie dzień faktycznego otrzymania odwołania przez właściwy organ”*. Organ, który nie skorzystał z uprawnienia wzruszenia własnej decyzji w ww. terminie, zobowiązany jest przekazać odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu. Z dniem otrzymania przez organ II instancji odwołania wraz z aktami sprawy, wszczęte zostaje postępowanie odwoławcze. Wskutek wniesienia odwołania i przekazania go do organu odwoławczego, na ten właśnie organ przechodzi kompetencja do rozstrzygania sprawy (por. uchwała składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 1993 r., III AZP 8/93, OSNCP 1994/1/3)

Wzruszenie decyzji w trybie samokontroli przez organ administracji publicznej bez zaistnienia warunków określonych w art. 132 k.p.a. oraz w art. 133 k.p.a. stanowi rażące naruszenie prawa.

3.4. W ocenie Komisji, w niniejszej sprawie wobec dokonania autokontroli przez Prezydenta m.st. Warszawy z przekroczeniem ustawowego, siedmiodniowego terminu doszło do wydania decyzji zmieniającej z rażącym naruszeniem prawa, co skutkuje koniecznością stwierdzenia jej nieważności w całości.

W literaturze wskazuje się, że pojęcie "prawo" w zwrocie "rażące naruszenie prawa" powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 599). Podobne stanowisko reprezentuje orzecznictwo (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z 8 maja 2014 r. II SA/Rz 194/14, Legalis, gdzie stwierdzono, że: *„Naruszenie prawa, to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”*).

W orzecznictwie jak i piśmiennictwie ukształtował się pogląd, wedle którego przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. W odniesieniu do tych przepisów można zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób niebudzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano je oczywiście nieprawidłowo. Nie chodzi tu o błędy w wykładni prawa, ale o przekroczenie prawa w sposób jasny i niedwuznaczny (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 grudnia 1988 r., II SA 981/88, ONSA 1988/2/96 i z dnia 21 października 1992 r. sygn. akt V SA86/92, ONSA 1993/1/23). Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzić musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu - musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2016 r., II OSK 3347/14, LEX nr 2169138).

Jak już wyżej wspomniano, siedmiodniowy termin określony w art. 133 k.p.a. jest terminem ustawowym, po upływie którego wygasa uprawnienie organu I instancji do dokonania autoweryfikacji decyzji.

3.5. W rozpoznawanej sprawie, odwołanie M: T · Z · C N · od decyzji nr · zostało wniesione do Prezydenta m.st. Warszawy w dniu 17 czerwca 2015 r. Zatem, ostatnim dniem na wydanie decyzji w trybie autokontroli był 24 czerwca 2015 r. Po tej dacie organ stracił kompetencję do zastosowania trybu wyrażonego w art. 132 k.p.a. Tymczasem Prezydent m.st. Warszawy na skutek rozpoznania odwołania wszystkich stron, dokonał autoweryfikacji w dniu lipca 2015 r. -

czyli po upływie siedmiodniowego terminu, mający początek biegu terminu liczony od daty wpływu do organu I instancji odwołania strony.

W związku z powyższym, w ocenie Komisji organ dopuścił się rażącego naruszenia art. 132 k.p.a. w związku z art. 133 k.p.a., bowiem wydał decyzję z dnia lipca 2015 r. w trybie art. 132 k.p.a., kiedy nie posiadał już kompetencji do zastosowania tego przepisu, czym wypełnił przesłankę do stwierdzenia nieważności decyzji zmieniającej, o której mowa w art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a.

3.6. W orzecznictwie przyjmuje się, że niedopełnienie warunku określonego w przepisie art. 132 k.p.a. w związku z art. 133 k.p.a. stanowi rażące naruszenie prawa. Stanowisko takie do dziś jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym m.in. przez Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 28 maja 2008 r. sygn. akt II OSK 560/07 stwierdził wprost, że *„kompetencja przyznana organowi I instancji w art. 132 k.p.a. może być realizowana tylko w ciągu 7 dni od daty wpływu odwołania. Wzruszenie decyzji w trybie art. 132 k.p.a., przy niedopełnieniu któregokolwiek z warunków ustanowionych w § 1 i § 2 tego przepisu oraz przy niezachowaniu terminu ustawowego z art. 133 k.p.a., stanowi rażące naruszenie prawa”*. Podobnie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 października 2008 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 1189/08 w którym wskazał, że *„od dnia upływu terminu ustanowionego w art. 133 k.p.a. tylko i wyłącznie organ odwoławczy jest wyposażony w kompetencje do rozstrzygnięcia sprawy. Wzruszenie decyzji w trybie art. 132 k.p.a. przy niedopełnieniu któregokolwiek z warunków ustanowionych w § 1 i § 2 tego przepisu, jak i przy niezachowaniu terminu ustawowego z art. 133 k.p.a. stanowi rażące naruszenie prawa”*. Takie też stanowisko przyjął również Wojewódzki Sąd Administracyjny Gliwicach w wyroku z dnia 21 października 2010r. (Legalis nr 3888758) stwierdzając, że *„Decyzja wydana w trybie art. 132 § 1 k.p.a. wydana po terminie określonym w art. 133 k.p.a., który obliguje organ do przekazania akt z odwołaniem organowi drugiej instancji w ciągu siedmiu dni, dotknięta jest kwalifikowaną wadą prawną uzasadniająca stwierdzenie nieważności decyzji”*.

3.7. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie termin określony w art. 133 k.p.a. został rażąco przekroczony, bowiem Prezydent m.st. Warszawy dopiero w dniu lipca 2015r. wydał decyzję zmieniającą, podczas gdy siedmiodniowy termin uprawniający do jej wydania upłynął z dniem 24 czerwca 2015 r. Zatem najpóźniej w dniu 24 czerwca 2015 r. organ winien być wydać decyzję uwzględniającą odwołanie bądź przesłać akta sprawy wraz z odwołaniem do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie. Upływ terminu z

art. 133 k.p.a. powodował bowiem, że organ administracji nie mógł już swojej decyzji zmienić, ani uchylić w trybie art. 132 k.p.a. Skoro zatem w przedmiotowej sprawie organ dokonał autoweryfikacji dopiero dnia lipca 2015 r. to niewątpliwie zaistniała przesłanka do stwierdzenia nieważności decyzji.

Mając na względzie powyższe uznać należy, iż Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję zmieniającą decyzję reprivatyzacyjną z rażącym naruszeniem art. 132 k.p.a. oraz art. 133 k.p.a.

4. Nieodwracalne skutki prawne

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Głosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Przenosząc powyższą definicję na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Brackiej, nie zostało zbyte na rzecz osób trzecich. Jak wynika z działu II księgi wieczystej nr

! prowadzonej dla działki ewidencyjnej nr z obrębu , prawo użytkowania wieczystego nadal przysługuje Miastu Stołecznemu Warszawa.

W konsekwencji Komisja stwierdziła, że nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

5. Wnioski stron postępowania

Strony nie zgłosiły w toku postępowania rozpoznawczego wniosków dowodowych.

6. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jako strony postępowania rozpoznawczego przyjęto beneficjentów decyzji zmieniającej: M. T. C. N. i Z. N. - jako spadkobierca Z. N.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Ponadto za stronę postępowania, na podstawie art. 16a ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., został uznany Prokurator Regionalny w Warszawie.

7. Konkluzja

Mając na względzie ustalenia faktyczne i prawną analizę sprawy, Komisja orzekła jak w sentencji na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, w związku z art. 132 k.p.a. w związku z art. 133 k.p.a. oraz w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021 poz. 535).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.